

Gáspár Klára

Írásaim

39 témára... - 1.

BEMUTATKOZÁSOM:

Rólam azt tudnod kell, kedves Olvasó,
igazából nem vagyok se mese-, se versíró.
A mérnökként megtanult számok világát
hobbiból a betűkre váltottam én át.
Nyugdíjba mentem, teendőim csökkentek,
elsőre ez tűnt a legjobb ötletnek,
arra, hogy agyam továbbra is forogjon,
és a tevékenység örömet is okozzon.
Aztán, ahogy a szavak megbabonáztak,
lettem én rabja a tollforgatásnak.
A valóságtól nem tudok elszakadni mégsem,
ezért nagyapámról készült pár regényem.
Ha könyveimet szívesen olvasnád:
a „Székely vér”-t a „Székely szív” követte,
és a „Székely sors” zárja majd a trilógiát.
Közben megismertem a Verslistát,
és néhány számomra új versformát.
Tagja lettem egy csapatnak,
ahol örömmel ugrom neki minden feladatnak.
Ez a munka is azért született,
mert Attila ilyen szavakat keresett.
A feladat most sem maradt megoldatlan.
Olvasd! És szórakozz úgy, ahogy én szórakoztam!

LEVEGŐ

Körülveszi a Földet, aki fáradtan forog,
mert a sok szennyezéstől már mindene sajog.
Arról álmodik, hogy rá oxigéndús csókot lehel,
de ébredéskor ráeszmél, hogy a Föld darabokban hever.
Nem látja a földrészeket,
mindenfelé csak a szenny, sehol nem lel menedéket.

Aztán csak tovább álmodik:

eltünteti a fekete zátonyokat,
a dimenziók elvesztik a szennyes tegnapiakat.
A végtelen Univerzumot őserdők borítják,
a büszke fákat semerre sem irtják.
Az óceánok újra kékek,
a szirének dalai ismét felcsendülnek.

És

kivirágzik az aszfalt.

KAKAÓ

Édes ital nosztalgikus illata,
emlékeimben gőzölgő harmónia.
Gyermekeim apró, puha kezében
mosolyog lágyan a pöttyös bögrében.

Csillogó szemek a bögrét nézik,
és a vöröslő ajkacskák felett
csak a barna bajuszkák jelzik,
hogy az itóka milyen jólesett.

Rég elmúltak a kakaóbajszos reggelek.

Gyerekek!

De hamar felnőttetek!

ÉLET

Tartsd kezvedben az aprócska életet!
Érezd a csodát, a ragyogást, a fényeket!
Bárhogy is szeretnéd, el nem mondhatod
az érzést, hogy megszületett a kicsi angyalod.

Felfoghatatlan az élet misztériuma,
e titkot csak az érti, aki édesanya.
Szívedben kicsorduló öröm dalol,
és a szorongás füledbe duruzsol.

E pillanattól kívánságait lelkedbe írod,
gyermeked boldogságát oly nagyon vágyod.
Ha őt öröm éri, táncra perdül a lelked,
bánatára a te szíved is szenved.

Szorongásod akkor nyer némi megnyugvást,
ha ő párjára lel, és e feladatot másnak adod át.
Ettől kezdve felszabadultabban nézheted,
ahogy éli önálló életét a gyermeked.

ÖRDÖG

Azt hiszem,
hogy a *Paradicsomban*
unalmas az örökös boldogság,
Ezért ők majd inkább égnek a *Pokolban*,
ahol még a rablót is kifosztják.
Csupa patás
vidáman sütögeti pecsenyéjét,
hisz' itt a *Földön* tanulja
a helyes varázsigét.
Ők pokolra jutnak,
jól tudják,
de ezzel mit sem törődnek,
otthonosan mozognak majd,
ha a tűz közelében lehetnek.
Az ördög csak ámul,
szégyenkezve nézi őket,
csak tanulhat tőlük,
hogy hogyan kell majd várni
az újonnan érkezőket.

SZERETET

A szeretet érzése
felmelegíti lelkem,
amint szemlélem,
hogy éli életét gyermekem.
Bár jelzőfény voltam
élete során,
mégis mindig hagytam,
okuljon maga tapasztalatán.
Szeretetem feltétel nélküli,
Fontos, hogy lássam őt
boldogan nevetni.
Nekem az is elég,
hogy ő pontosan tudja,
bármikor menedék
vagyok számára.

FÖLD

Minden reggel felébred a Nappal.
Télen dacol a hideggel, faggal.
A Holddal alszik el csendben este,
de álmában is forog éjjelente.

Elpihen a zöld erdőben,
ahogy a fák között lágyan susog a szellő.
Aranyló búzatáblában alszik a napfényben,
mikor annak sugara erősen perzselő.

De aztán jön a vándorló mennydörgés,
az árvíz, a vihar, a vírus, a fertőzés.
Ezrek és ezrek verejtéke,
milliónyi könnycsepp dübörgése.

Csak forog, forog tovább
évezredek óta,
az emberekbe a reményt
vakcinaként beoltja.

APA

Talán 10 éves lehettem. Anyám a mackót adta rám. Nem értettem, hiszen ünnep van, ilyenkor ünneplőbe szokott öltöztetni.

- Nézd csak meg, hogy mit hozott a nyuszi!

Odaléptem a fészekhez. Festett tojások voltak benne. Mindenféle színű, és néhány csoki is.

- Keresgélj csak tovább, hátha lesz még ott valami! - biztatott. Megtaláltam egy könyvet is. „Légy jó mindhalálig”, ez volt a címe.

- Meglátod, tetszeni fog neked! - biztatott anyukám.

- Igen, biztosan - mondtam kissé csalódottan, de még mindig nem értettem a mackót.

- Várd meg, amíg megjön apu! Majd utána, ha akkor is akarsz még, átöltözhetsz.

Otthon nem beszéltünk a húsvéti ünnep eredetéről, csak egyszerűen ünnepeltünk. Én nem jártam hittanra, mint a többiek, úgyhogy csak egy-két elcsent mondatból hallottam, hogy Krisztus feltámadását ünnepelik a hívők.

Ekkor megszólalt a csengő. Biztosan feltámadott, és most jön - gondoltam... és ekkor megérkezett az én angyalom:

apukám, aki egy gyönyörű piros biciklit tolt be a szobába, ragyogott a szeme, miközben lelkesen csengetett.

Én pedig örömben csak sírtam, sírtam...

VIHAR

Egy fekete felhő elhomályosítja a fényt.
Az erősödő szél eltapossa a reményt.
Csörömpölve omlik össze reggeli jókedvem,
A vihar nem engedi, hogy e napot élvezzem.

(...akkor most elindulok melózni...)

Villámok cikáznak az égen,
Intenzív szél táncol a napfényben.
Hurrikán keringőre kéri a homokot,
Aranyörvény nevelteti a napot.
Riadtan megjön az eső is.

ÉGÉS

Elégettem az álmokat és az illúziókat,
mert érzéseim sokszor megcsaltak.
A füst elillant,
de a vágyak még mindig izzanak.

Vágyaim az oxigénnel reakcióba léptek,
vágy-dioxid lett belőlük.
Bizarr kémiája ez a létnek,
miközben egymást szorosán öleljük.

A láng nem pusztította el a vágyat,
az csak tovább táplálta a tüzet.
Nincs ebben semmilyen káprázat,
csupán szenvedély és szédület.

DÜH

Nincs ma erőm feldühödni.
Itt ülök a hazug ígéreték romjain,
és a fantáziám elveszített színein.
Dühös zavargások között tántorogva
a tehetetlenség mély ráncokat fest homlokomra.
Fáj a lélektelen, arctalan világ,
de leginkább az ostobaság.
Miért gondolják sokan,
hogy itt minden rendben van?
Bár egy-egy lángelme
néha felcsillan.
Dühös vagyok, mert azt sem hallom,
hogy mit mond a saját hangom.
Dühös, mert mindezt még mindig
csak némán kiáltom.

MOCSONK

Ott rejtőzködnek mindenfelé
a gonoszok fekete szemüvegben.
Harsognak, mert attól tűnnek erősebbé,
mennyről beszélnek, pokollal a szívükben.

Fáradhatatlanul túlórázik a cinizmus,
megalázza a reményeket,
csokimázba bújtatott rasszizmus
elrabolja az esélyeket.

A vezérürü megfertőzi a nyáját,
egyre inkább terjed a járvány,
a mocsonknak semmi nem szab gátat,
labda helyett pénz játszik a pályán.

KÉTSÉG

Kétségek, remények, bánat, öröm.

Ez az élet.

Efelől ne legyen semmi kétséged!

Élned a jelenben kell.

Lépj az utadra, és indulj el!

Lépteid ritmusát adja:

a zene,

a zene,

a zene.

Gondolataidat elmondja:

a vers,

a vers,

a vers.

Gondolataidnak így lesz dallama:

az ének,

az ének,

az ének.

Ne legyen semmi kétséged,
hiszen nagyon sokan szeretnek téged!

VÉLETLEN

Tudtam én jól.
Más véletlennek mondaná,
de én pontosan tudtam,
mert őt már álmomban láttam.
Tudtam, hogy vele akarom megélni a tündérmesét,
és köszönetet mondani a holnapért.
A véletlen pillanat,
melyben megismertelek,
nem lehetett illúzió.
Nem hagytad,
hogy álmaim elveszenek,
bennem mélyen szunnyadó
vágyaim megtévesszenek.
Mágnesként vonzottad a lelkem,
nem lehetett mindez véletlen!
Lelked bárhol kóborol,
tudom, te hozzám tartozol.

BARÁTSÁGTALAN

A szatócsboltban, ott lenn a sarkon,
egy mindig barátságtalan asszony.
Bármit is kérsz tőle, ő csak morog.
Előző életében biztos medve volt.

– Az alsó polcról? Éppen onnét?
Hogy kelljen görnyednem hétrét?

– Na, éppen csak ez kellett!
Nem találtál könnyebbet?!

– Most tényleg, te azt várod el,
hogy onnan letről emeljem fel?

– Még a létrára is fel kell állnom.
Jól kitoltál velem, barátom!

Aztán, ahogy a pénztárgépet veri,
a zsörtölődést nyomban elfeledi.
Homlokáról a mérges ráncok eltűnnek,
amint az érmék a kasszában csörögnek.

FECSEKÉSZEK

Szabadok vagytok, mint a szél,
táncotokkal felvidítjátok az eget,
micsoda nagy kaland lehet,
míg eléritek a távoli földeket!

Végre megérkeztetek!
A kapualjban hagyott üres fészkeiteket
figyeltem napról napra,
aztán megteltek egy szép hajnalra.

Egyszer csak visszatértetek.
A fészkekben újra dalol az élet.
Hangotokkal hoztatok mosolyt, örömet,
unalomtól már cseppet sem félek.

Gondosan épített sárfészkekben
az éhes fiókákat etetitek.
Lassan bontogatják szárnyaikat,
őket türelemmel nevelitek.

LILA

Amikor lila fény borítja az erdőt,
amikor lila nimfák cikáznak a fák közt,
amikor lila lepelben járnak táncukat,
amikor lilán kiált minden gondolat,
amikor egy lila dalt zeng a szellő,
amikor lilán mosolyog fenn a felhő,
amikor lila koronája van a napnak,
amikor a lila álmok csalogatnak,
amikor lilába öltözik az egész világ,
amikor csak a lila köd vár terád,
akkor elmondhatod lelkesen,
 hogy téged is elért
 a szerelem.

HAMISSÁG

Elpusztította a jót és az ártatlant,
amint a hamisság életedben felbukkant.

Egyre többször csalódtál
testvérben, barátban.

Az igazság csak állt ott
aranyló palástban.

Az elárult bizalom rád veti árnyékát,
a hamisság egyre csak gúnyosan kacsint rád.

Bár szívedet szorongás tölti el,
mégis úgy érzed, hogy
az emberekben
bíznod kell.

ARS POETICA

El se merem mondani, hogy számomra
mi a költészet maga...
Nem más, mint tiszta matematika.
Többismeretlenes egyenlet,
melyben a szavak tartják a mérleget.
A cél az eredmény,
mit kezdettől ismerek.
Változóim a főnevek,
amikhez rímeket illeszték.
Színes jelzőkbe öltöztetem a kitevőket,
melyek ellensúlyozzák a szürkeséget.
Osztóim emberi tulajdonságot kapnak,
ezért lesz szép szava a holdnak, a napnak.
Fontos még a közös nevező,
ettől lesz majd a versem lebilincselő.
Érzéseimet zárójelbe teszem,
lehet, épp' ezzel tanít versem.
Számomra az is elég,
ha kihallik belőle az őszinteség,
ha az arcokra vidám mosolyt csalog,
vagy éppen valakit elgondolkodtatok.

GÓLYA

Hajnalban arra ébredek,
hogy gólyám visszaérkezett.
A kéményen hagyott fészke már várta őt,
ezért is figyeltem mindig a háztetőt.

Aztán hosszú piros csőrét lesem,
de most is cserben hagyott engem.
Ismét kistestvér nélkül érkezett.
Vajon most engem valamiért büntetett?

Csak kelepelt, kelepelt,
valamit így ünnepelt.
Elhozta a tavaszt, legyen ez most elég!
De öcsike érkezésére nem adom fel a reményt.

ELMACSKÁSODÁS

Ott térdeltem Sherry mellett
órákon át a szőnyegen.
A kölyköknek már jönni kellett,
vártam őket lelkesen.
Én csak becézgettem és simogattam,
öt csodás kölyök lett a jutalmam.
Csukott szemű, szürke bundás
kutyakölyök, mind csodás.
Csak ne lenne most lábamban
ez az elmacskásodás!
A szavakkal én így játszottam,
a nyelv érdekes fintora:
miközben én kutyásodtam,
lábamnak macska lett a jajszava.

IBOLYA

Illatos ibolya, jelképe a szerénységnek,
nem kell, hogy szépségét, báját
hangosan dicsérjétek.

Kék színével énekli a boldogságot,
illata eljárja kecsesen
a tavaszi örömtáncot.

Puha szirmain harmatcsepp mosolyog,
majd vidáman elillan ő,
amint a nap melegen rá ragyog.

Felvidít ő minden pillanatot,
ahogy az apró csokor
illatát mélyen magadba szippantod.

FILM

Fergeteges izgalom,
Intenzív boldogság,
Lebilincselő álom,
Menedék vagy valóság.
Felszabadult elme,
Izgalmas csaták,
Lelkek lépnek a csendbe,
Mérgezőek az imák...

bohóc, királyfi, gróf
megtanít nevetni
néha szavak nélkül
gyász vagy gyötrelme
az élet mégsem lehet csúf
újra fel kell fedezni
fűszerezve színekkel
a szenvedélyt én meglelem

SIVATAG

Tevém lassan lépked a perzselő homokon,
miközben én a tenger hullámairól álmodom.

A homokszemek a szélben versenyeznek,
ők azok, kik utamon elvezetnek.

A szél hullámokat rajzol a homokba,
és azokat meglovagolja a sivatag hajója.

A hajcsár gyakran rákiált, de tevém tudja a dolgát,
hisz utasokkal évek óta járja már a Szaharát.

Messziről mosolyogva csalogat a délibáb,
tudom, hogy az oázisban
egy berber csapat vert tanyát.

Berberekről olvastam már mindenféle krónikát,
most végre meglátom, hogy milyen ez a nomád világ.

LEVEGŐTLEN

A levegő egyre csak fogy.

Ügyelj a légzés ritmusára!
A ritmus megmutatja az élet lényegét.
Emlékezz a sok csodás táncra!

A levegő egyre csak fogy.

Tudod, kedvesem, hogy
a levegő tisztább lesz, ha nevelsz,
és holnap majd mosolyogva ébredsz!

A levegő egyre csak fogy.

Meglásd, édes álmod lehel beléd.
A szerelmem nem hagyott cserben,
örökké itt vagy a szívemben.

A levegő egyre csak fogy.

És elvágja az utolsó szavakat a fekete sikoly.

VÁMPÍR

Arc az árnyékban, a fény elől menekül.
Éjszaka sötétjében a farka démon repül.
Sírjából kikelve keresi zsákmányát,
de féli a fényt, a keresztet, a fokhagymát.

Amikor a fagyos szél jajgatással jelez,
ismét megharapott egy törékeny lelket.
Elméjének gondolatai is csak feketék,
éles, fehér fogai elől nincsen menedék.

Vörös szomjúságát csak a friss vér oltja
számára csakis ez az éltető energia.
Szívében honol örökké a fekete éj,
szeméből könnycseppként csordul ki a vér.

FINOMSÁG

Egy apró kedves emlék jutott ma eszembe:
gyermekem a finomságot a szomszédban kereste.
Erzsi néni rétest sütött, a gyönyör leírhatatlan,
szalad érte kisfiam, cseppet sem volt zavarban.

Meggyes, almás, túrós,
mind finom és omlós.
Alig tud ő választani
– Hányat szabad? – megkérdezi.
– Óh, te kis telhetetlen,
most elégedj meg eggyel! -
mosolyog rá Erzsi néni.
– Na, és mit kell most mondani?
Egy rétest most ő kiválaszt, és
tudja jól a helyes választ.
Szemében csillognak a fények:
– A testvéremnek is kérek!

BOTRÁNY

Micsoda unalom gyötörne bennünket,
ha botrányok nem lennének!
Nem köszörülhénk éles nyelvünket,
vége lenne az izgalmas estéknek.
Néha egy suttogás elég ahhoz,
hogy a botrányt kirobbantsa,
vagy éppen egy szó,
mely közli, hogy „kinyalhatja”.
Van, ki a sokkot részesíti előnyben,
és egyedül vívja meg csatáját a ringben.
Botrányt az is okoz, ha valaki becsstelen,
de a legnagyobb durranás mégis, melyben
valaki kimondja, hogy „a király meztelen”.

AKÁC

Milyen jó emlékezni a múlt akácillatára,
nagyszüleim házának kapujára.
Ahogy a csüngő, lila virágsereg
vidáman csábította a szorgos méheket.

És emlékszem a játékra,
mi lekötött óraszámra.
Levele szerelmemet megjósolta,
hányszor próbálkoztam sóvárogva:

szereget,

nem szereget,

tiszta szívből,

igazán.

ÉRTELEM

(mely sosem győzi le az érzelmet)

Hagyd, hogy csírát tegyen a lelkedbe,
az eszed még sosem hagyott cserbe'.
Mikor elvesztett illúzióid már nem találnak rád,
amit az eszed mond, azt meghallgathatnád.

Tudod jól, szíved sokszor megcsalt,
csak az értelem volt, ami megvigasztalt.
Hagyd, hogy győzzön az okos gondolat,
mely segít elkerülni a kudarcokat.

Persze, hogy a szív simogatásának emlékére,
hamarabb győz az érzelem érintése,
mely mégiscsak a szomorú napok öröme,
és a szenvedély az élet gyönyöre.

Persze, hogy az életed
az érzelemmel teljes.
Ezért sejtem, hogy
a következő döntésedben is
az értelem lesz
a vesztes.

VARANGY

Egy librettó nélküli muzsika,
mely felhangzik most a mocsárba'.
A mesében gyökerező álom
a királyfit meddig tartja még láncon?

A varangyok lelkes kánonja
várja már, hogy jöjjön a csoda.
A békakirály várja megmentőjét,
ne a mocsárban éljen száműzöttként.

Ha egy csodás lány őt megcsókolja,
akkor ő újra királyfivá változna.
Ezért ő minden este szerelméért brekeg,
és segítségére van az egész békasereg.

TAGDÍJ

BEFIZETEM

E

FT

I

Z

BEFIZETTEM!!!

T

T

MENNYI???

M

Díj, mert tag vagyok,

Tag, mert díjazok.

Tagozódó díjak.

Díjazott tagok.

SODRÁS

Lassan, nagyon lassan
mennek az úton
cél nélkül, senkihez.
A kijárat nélküli utcák zaja
minden lelket megmérgez.
A homokóra eltört, és megállt az idő.
Remélik ők, hogy mindez túlélhető.
Már nincs otthonuk sírni,
most próbálnak bennünk bízni.
Nem értik, csak érzik a gyűlölködő szavakat,
melyek mindenütt ellenük uszítanak.
Emlékezetük hazájuk felé halad,
lelkükben dübörög minden gondolat:
a bomba, a gránát, a sziréna
és a félrevert harang,
a golyózápór,
mely mellettük elsuhant.
Tudják, hogy a horizontot egy vihar sem törli el,
ebben a romlott világban nekik küzdeniük kell.

ÜZENET

Minden a palackkal kezdődött,
a benne lévő üzenet meggyőzött.

A benne lévő üzenet meggyőzött,
hogy a szerelem engem megfertőzött.

Hogy a szerelem engem megferőzött,
most meg mardos a jeges fájdalom.

Most meg mardos a jeges fájdalom,
egy olyan szívben, melynek nincs békéje.

Egy olyan szívben, melynek nincs békéje,
azt sem tudom, hogy az elmém enyém-e.

Azt sem tudom, hogy az elmém enyém-e,
csak itt ülök napok óta, és várok, várok.

Csak itt ülök napok óta, és várok, várok,
a dzsinnel azt üzented: érkezel.

A dzsinnel azt üzented: érkezel,
de tudom, hogy csak álom vagy,
te nem is létezel.

NYOMÁS

Érzem, ahogy egyre görnyedek.
már nem bírom úgy a nyomást,
erre néhány jelből rádöbbenek.

Bár a túlcsonduló szeretet
feszíti lelkemet,
de tudod jól, hogy
helyetted én nem dönthetek.

A nyomás, hogy jó tanácsot adjak,
hisz' cserben én sosem hagyhatlak.

A sok csalódás és eltűnt remény mellett
én mindig itt vagyok,
hogy felemeljelek
téged.

OKLEVÉL

Egy kis nosztalgia

Kinyitottam a szekrény mélyén elbújó dobozt. Tudom, hogy pár év múlva a kutyát sem fogja érdekelni, de mégsem vitt rá soha a lélek, hogy kiselejtezzem. Számomra kincseket rejt.

Az első oklevél, ami a kezembe akadt, egy matematikaverseny győzelmét idézi, melyen a nevem után ez áll: „a Magyar Népköztársaság ifjú úttörője”. Erre azonnal eszembe jutott a sötétkék rakottszoknya és az úttörőruha kellékei: a zsinór, melynek végén a sípom volt az ing zsebébe dugva, a parolin, a rangjelzőcsíkok, az öv, aminek csatját a zászló díszítette. Ezekből semmi sincs meg, de itt az elmében mégis élesen látom őket. Aztán ahogy tovább fürkészem a dobozom tartalmát, előbújnak a nyertes oklevelek és részvételről szóló emléklapok az ének- és szavalóversenyekről. Aztán itt vannak a tanulmányi versenyek oklevelei, és az értük járó jutalom: Zánka. Később KISZ-lányként is vannak itt emléklapok, majd már a dolgozó nőként kapott „kiváló dolgozó” oklevelek és jelvények, törzsgárdaplakettek.

Az emlékek örömmel töltöttek el, de a szomorúság is rám tört, hogy ilyeneket már rég nem kapok. Aztán eszembe jutott: „Dehogynem!” Nyugdíjas éveimben is kaptam néhányat, de a nevem alatti „ifjú úttörő”-t felváltotta az „írónő”.

ÜGYVÉD

Ő az úr a tárgyalóteremben,
apránként rendet tesz
a kétkedő fejekben.
Vagy célja éppen
az összezavarás?
A szavakkal játék,
csűrés-csavarás.

Legnagyobb fegyvere a retorika,
a záróbeszéd elméjének diadala.
A rejtett gondolatok
láthatóvá válnak,
mikor a vádlóval
feszülnek egymásnak.
A bírónak ők feladják a leckét,
majd izgatottan várják
az ítékezés percét.

SZÍVÁS

Rózsaszín ködbe burkolózik az elme,
aromát rajzol ő most a szívembe.
Az álmodozás ajándéka,
a gondolatok szabadsága.
Hihetetlen szárnyalás,
ép eszem elleni támadás.
Belépés egy fantáziavilágba,
ahol a fejem nem hajtom igába.
Minden szép, minden jó, én csak nevetek,
és egyáltalán nem érdekelnek a bölcseletek.
Rózsaszín lepelben körülöttem táncot járnak,
szépséges démonjaim bűnre csábítanak.
És nem érdekelnek a hamis istenek,
addig jó, míg itt szárnyalok veled!

(... kérsz még egy slukkot?...)

BOT

GomB(a)OT

Óh, én BOTor!
Elvesztettem a BOTom.
Most BOTtal üthetem nyomát.
BOTom nélkü BOTorkálhatok tovább.
Megérdemelnék egy jókora BOTozást.
Persze, az okozna nagy megBOTránkozást!
Ha lehet, messziről elkerülöm a BOTrányt,
Ezért inkább BOTorkodom BOTom nélkül,
és BOTorul írom e sorokat végül.

BOT

BOT

BOT

BOT

BOT

Erre varrjál gomBOT!

KIVÁNCISISÁG

Lelkemben érzem a vágyat,
hogy megismerjem minden porcikádat.
Felfedezzem tested és lelked.
Érdekel, hogy mi lakozik benned.
Áruld el nekem a titkot!
Szeretném végre megtudni az álmod.
Minden nap megérteni
egy cseppet a rejtélyből,
belőled erőt meríteni,
de óvni téged a napfénytől.
Tudnom kell, hogy mi az, mi felpezsdít,
ha meglátod az éjszaka fényeit.
Szeretnéd átölelni a csillagot,
vagy inkább hallgatni egy szerelmes dallamot?
Minden kérdésemre meg kell adnod a választ!
Mi a titka az álmod valóra váltásának?

Gáspár Klára
